

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ ΔΕΧΕΤΑΙ

Δέχεται δηλαδή ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος διαρκούντος τοῦ χειμῶνος, εἰς ὦραν ὠρισμένην, ἀπὸ τῆς πέμπτης συνήθως μέχρι τῆς ἐβδόμης· ἔχει τοῦτέστι τὴν ἡμέραν της, son jour, ὡς λέγουσιν οἱ ἄλλοι, κατὰ τὴν ὁποίαν κἀθηται εἰς τὴν οἰκίαν της, εἴτε βρέχει εἴτε δὲν βρέχει, εἴτε ὠραῖος καιρὸς εἶνε ἢ παγετώδης βορρᾶς.

Μὴ τυχὸν ὑποθέσετε ὅτι δὲν παρεκλογεῖτε τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐξελίξιν τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, οὔτε διατελεῖτε ἐνήμεροι εἰς τὰς ἐν Ἀθῆναις προόδους του, ὅτι ἡ Κυρία μένει ἐξαιρετικῶς τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν της, διότι ἔχει—ὡς ἄλλοτε εἰς χρόνους βαρβαρότητος ἢ μήτηρ αὐτῆς ἢ ὁ προμήτωρ—να φροντίσῃ περὶ τῶν ἐν τῷ οἴκῳ, να ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ γεύματος, να ἐποπτεύσῃ τὴν μελέτην τῶν τέκνων της, ἢ να εὐτρεπίσῃ τὴν ἱκτιοθήκην των. Αὐτὰ εἶνε γηραιᾶς ἐποχῆς παρωχημένα ἀσχολήματα, μόλις που σήμερον μνημονεύμενα ὑπὸ τῶν παλαιῶν· εἶνε ἀνεκμήσεις εὐρωτιῶσαι καιρῶν παρελθόντων, καθ' ἃς αἱ κυρίαι ἐλέγοντο ἐπὶ τὸ προστυχώτερον οἰκοκυραί, καὶ ἰδρύνοντο οἶκον διὰ τοῦ γάμου των ἤσαν ὑπερήφανοι διοικοῦσαι αὐτὸν ὡς σύζυγοι καὶ μητέρες.

Σήμερον αἱ κυρίαι—αἱ πολιτισμέναι, ἐννοεῖται, αἱ ἀναγκινώσκουσαι τὸν Bourget καὶ τὸν Delpit, αἱ ἔχουσαι λεύκωμα καὶ ὀμιλοῦσαι ἀτράχως περὶ πραγμάτων, ἅτινα δὲν ἐτόλμων να ἀκούσωσιν αἱ μητέρες των,—ἔχουσιν ἄλλα πολὺ μεγαλειότερα καθήκοντα πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὴν ἐν αὐτῷ κοινωνικὴν των θέσιν. Ζῶσι διὰ τὸν κόσμον μᾶλλον ἢ διὰ τὸν οἶκόν των καὶ τοὺς ἐν αὐτῷ. Καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κάλλιστον τοῦ οἴκου των μέρος, ἢ αἶθουσα, ἣτις ἀπότινος ἀπέκτησε μάλιστα καὶ τέκνον—τὸ σαλονάκι, ἂν ἀγαπᾶτε—εἶνε διὰ τὸν κόσμον ἰδίως καὶ τὴν ὑποδοχὴν αὐτοῦ παρεσκευασμένη. Ἐκεῖ ἔρρουσι συμφοροθῆ πάντα τοῦ οἴκου τὰ ἀνάκλιτρα καὶ τραπέζακια· ἐκεῖ τὰ μεταξωτὰ ἢ βελούδινα μικρὰ προσκεράλαια, ἅτινα ἐκέντησαν κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀφρόνου σχολῆς των ἢ οἰκοδέσποινα ἢ αἱ θυγατέρες της, καὶ τὰ χρυσοποικιλτὰ παλαιὰ ὑφάσματα, περιδεμένη καλλιτεχνικῶς περὶ τὰς φωτογραφίας τῶν οἰκείων καὶ φίλων· ἐκεῖ ἐπὶ παντός τραπέζιου παντοῖα μικρολογήματα, κρυστάλλινα ἀγγεῖα κλονιζόμενα πρὸς πᾶν βῆμα, λαμπτήρες μικροσκοπικοὶ περιστρεφόμενοι ὑπὸ τῶν ἐκ τριχάπτου σιαδίων των, ἀνοδοχεῖα νανοφυῆ μόλις χωροῦντα ἐν ἴον, βιβλία ἐδῶ, λευκώματα ἐκεῖ, καὶ φόρτος παντοῖος βαρύτερος τῆς ῥάχους τῶν βασταζόντων αὐτὸν τραπέζιων, καὶ κινδυνεύων να ἀνατραπῆ χαμαὶ εἰς ἀμορρον σωρὸν κατὰ τὴν πρώτην ἀπότομον ἐπαφὴν ἀγκῶνος ἢ κνήμης. Ἐκεῖ τέλος πᾶν κόσμημα καὶ πᾶν στολίδιον δυνάμενον να καλλύνη τὸ

ὄπλοστάσιον αὐτοῦ συρμοῦ, ὅπου ἀναμένει ἀπὸ τῆς πέμπτης μετὰ μεσημβρίαν ὥρας ἢ οἰκοδέσποινα· πάνοπλος πρὸς πᾶσαν ἐνδεχομένην μάχην φιλαρσεκείας, κενολογίας ἢ πνεύματος.

Εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης αὐτῆς—ἣτις παρέχει πολλάκις ἐν συνόλῳ τὴν ὄψιν τοῦ βιομηχανικοῦ μουσείου ἢ συμμιγοῦς παλαιοπωλείου—ἀγκίζει ἐπὶ κομψῆς λευκοστρώτου τραπέζης ἢ τεichoδόγη, καὶ παρ' αὐτὴν παρατάσσονται πινάκια ποικιλομεγέθη, ἄλλο μὲ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο Cake, τὸ ἀπαραίτητον πλέον διὰ πᾶσαν οἰκοδέσποιναν σεβομένην ἐαυτὴν καὶ τοὺς ξένους της, ἄλλο μὲ σακχαροπήκτους καρπούς, καὶ ἄλλα μὲ παντοῖα τραγήματα, εἰς καλλιτέχνους πυραμίδας συντεταγμέναν, ὦν τὴν συμμετρίαν ἐλαθροχειρήσαν που καὶ που, παρεσφρήσκοντες πρὸ τῆς ὥρας, οἱ δίποδες ποντικοὶ τῆς οἰκίας.

Νὰ εἰσελθῶμεν ἡμεῖς πρῶτοι εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κυρίως, καθ' ἣν ὦραν ἀναμένει ἔτι τοὺς ξένους της, καὶ τείνει ἔμπλεον προσδοκίας τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν, καὶ προσέχει ἀνυπόμονον τὸ οὖς πρὸς πάντα κρότον τοῦ κώδωνος τῆς θύρας;

Καλλίτερα ὄχι. Δὲν εἶνε εὐχάριστον να περιμένῃ τις, καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον να βλέπῃ ἄλλον περιμένοντα. Ἐνθυμηθῆτε τὸν ταλαίπωρον Σουφλερύ, ὅσοι δὲν ἤκούσατε τὸν Λεπορέλλον ψάλλοντα τὸ ἀμίμητον ἐκεῖνο Aspettare e non venire. Εἶνε στιγμὰι ἀγωνίας πολλάκις αἱ στιγμὰι ἐκεῖναι, καθ' ἃς ἡ κυρία, μάτην περιμένουσα καὶ μάτην κατσκοποῦσα ἀπὸ τοῦ παραθύρου της τὸν καιρὸν καὶ τοὺς διχθάτας, ἀναμετρεῖ ἐν συντριβῇ πόσων γνωρίμων της συναδέλφων τὰς ἡμέρας παρεμέλησεν, εἰς πόσους τῶν ξένων της δὲν ἐμεῖδίασεν ἐπαρκῶς κατὰ τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἢ Παρασκευὴν, ὅπως τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἰς ἐξακολούθησιν τοῦ προσκνήματος, καὶ συγκυκᾷ ἐν τῇ ἀεικινήτῳ φαντασίῳ της πολυποικιλτὰ καὶ συγκρουόμενα σχέδια μετανοίας ἢ ἐκδικήσεως.

Τὸ θέμα θὰ ἦτο ἴσως ψυχολογικῶς ἐνδιαφέρον, ἀλλ' ὄχι καὶ εὐχάριστον.

Ἄν βραδύνωμεν ὀλίγον, καὶ ἄς εἰσελθῶμεν in medias res, ὡς πράττουσιν οἱ μυθιστοριογράφοι, οἱ συμμιφρούμενοι πρὸς τοῦ Ὀρατίου τὰ παραγγέλλματα. Ἄς εἰσελθῶμεν εἰς τὴν πλήθουσαν ἤδη αἶθουσαν, θερμὴν ἀπὸ τῶν ἀγγιζόντων κυπέλλων καὶ ζωηρὰν ἀπὸ τῆς συνομιλίας. Μὴ φοβῆσθε. Δὲν θὰ ταράξωμεν κανένα. Ἡ μὲν γενικὴ ὁμιλίαν δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴν οὔτε τέλος, οὔτε ἀντικείμενον ὠρισμένον, οἱ δὲ κατ' ἰδίαν εἰς τὰς γωνίας τῶν ἀνακλιντῶν συνημμένοι διάλογοι δὲν θὰ διακοπῶσι πρὸς χάριν μας. Θὰ δυσκολευθῶμεν ἴσως μόνον να εὐρωμεν θέσιν, ἀλλὰ θὰ τὸ κατορθώσωμεν ἐπὶ τέλους, προσέχοντες, ἐννοεῖται, μὴ ἀνατρέψωμεν κανέν τραπέζιον καὶ τὸν ἐπ' αὐτοῦ λαμπτήρα, καὶ διο-

Μεγάλην εντύπωσιν επροξένησεν ή επ' εσχάτων παρατηρηθείσα κίνησις εις την αγγειοπλαστικήν οφειλομένη ως θαυμασίαν επίνοιαν τής δεσποινίδος Σταυρούλας Πιερράκου τής γνωστής μεγάλης ιστορικής οικογενείας. Η δις Πιερράκου, ήτις ανέκλυψεν εν τινι ιδίω αυτής κτήματι γῶμα ὅπερ καταλλήλως ψηνό-μενον επιδέχεται λεπτοτάτην και τεχνικωτάτην επεξεργασίαν, διά του ὁποίου συνέλαβεν την ιδέαν να κατασκευάσῃ δι' ειδικῶν πρὸς τοῦτο ἀνδρῶν ὁμοιωμάτων τῶν

ἀρχαίων ἀγγείων δίδουσα τοιοῦτον τρόπον μεγάλην ὄθησιν εις την αγγειοπλαστικήν και ἀνοίγουσα νέον στάδιον ἐνεργείας εις τοὺς καλλιτέχνας. Εὐχρηστώσ δημοσιεύομεν τὰς εἰκόνας τῶν μέχρι τοῦδε γενομένων ἀγγείων, ἵνα παράσχωμεν μικρὰν ιδέαν εις τοὺς ἀναγνώστας τής τελομένης ἐργασίας, ἐπιφυλασσόμενοι ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ να ἀναπτύξωμεν διὰ πλείονων τήν μεγάλην διὰ τὸ ἔθνος ἐργασίαν διὰ τήν ὁποίαν ή δις Πιερράκου εἶνε ἀξία θερμοτάτων συγχαρητηρίων.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΧΩΡΙΣ ΣΤΙΧΟΥΣ

Κἄτι μούπες με τὰ γλυκύτατα τὰ μαῦρα σου μάτι, στηλωμένα ὀλόνοιχτα ἐπάνω μου ἕνα βράδυ, πού εὐρέθηκα ζάφνου σὰ στή μέση τοῦ πελάου, θημπομένος ἀπ' τὸ φωτοπλημμύρισμα κι' ἀπὸ τότε ἀγροικῶ τὴν ἀπόκοσμη ρωνή σου νὰ με κληῖ σὰ σὲ ἀπάνεμο ἀρογιαλί.

Κἄτι ἀποκοιμισμένα κι' ἀτάραχα ἐξύπνησαν μέσα μου ἀπ' τὰ 'δικά σου χυμόγελα κι' ἀλλοίμονο οὔτε ὁ ῥόβος τὰ περιορίζει κι' αὐτὸς ὁ στοχασμὸς φρουρὸς ὄλο τὰ γυροφέρει και πότε τὰ πλάθει ὀνειράττα και πότε ἐλπιδες, πού γάνονται σὰν τὰ ἰσκιώματα και πότε σ' ἕνα δάκρυ τὰ ξεγύνει μαργαριταρένιο μέσ' στή μοναξιά μου και πότε σὲ μιὰ ἀρρώστιχ σαρικὴ, ὅπου γεννάει τὸ μαρῶζι και τὴν ἀπελπισιά.

Και με τὰ ὀλόνοιχτα σου μάτι μούπες, νὰ, τὸ βιβλίο τὸ θυμαῖσιο, διάβασε σαφὸς νὰ γίνης ἢ τρελλός. Κι' με τὰ χυμόγελά σου μούπες, νὰ, ὁ παράδεισος κι' ἡ κόλαση κάτω στή γῆ.

Κεῖγώ τί σοῦ εἶπα; Ποιὸς ζερεῖ; Μπορεῖ νὰ μὴν ἀκούς και νὰ μὴ βλέπης σὰν κίμέ. Θυμαῖσαι; Κἄτι μούδινες και δὲν τὸ πῆρα... Τάχα νὰ μάντεψες τί σοῦ ἔλεγε ἢ ἄρνησα μου ἐκείνη; Ἐννοιωσες τάχα πὼς μπροστὰ στὸν ἄθωρητο και οὐρανό κρινὸ τοῦ εὐαγγελισμοῦ εἶναι ψεγάδι κάθε λουλουδι ἄλλο;

Ἄν δὲν ἀκούς κι' ἂν δὲ βλέπεις σὰν και ἐμε, πὼς νὰ σοῦ πῶ τὴν πλεῖο μεγάλη θλίψη, πού δὲ λέγεται; Κι' ἂν βλέπης κι' ἂν ἀκούς ὡσὰν κ' ἐμε, τοῦ κάκου πᾶνε αὐτὰ πού τώρα γράφω, γιὰτί τότε θὰ ξέρης τί κλειῶ μέσ' στήν καρδιά.

DE-RIVALS

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ

(ΥΠΟ ΒΑΣ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ)

Φίλοι Συμφουιτηταί.

Ἡ Φιλολογία και ἡ Τέχνη ἀπετέλεσαν τὰ δύο ἀδιάσειστα βάρη, ἐφ' ὧν ἡ Ἑλλάς, πῆξασα τὸν περιδοξὸν αὐτῆς θρόνον, ἐβάσιλευσεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, ἐξημέρωσε δὲ τὰς καρδίας τῶν λαῶν και διέσπειρε τὴν Ἐλευθερίαν εις τὰ ἔθνη.

Ὁ Ὅμηρος και ὁ Σοφοκλῆς διέερηζαν τοῦ ὕλικου κόσμου τὰ ψευδῆ τοιχώματα και τὸ ἀνέσπερον τῆς ἀληθείας φῶς, ἀπλετον διαχυθὲν ἐπὶ τοῦ ἀριπρεποῦς τῆς Ἀκροπόλεως βράχου ἐσήμανε τὴν πλησιόκη τῆς Φιλοσοφίας Ἡῶ, ἣν προώριστο ν' ἀκολουθήσῃ ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης.

Τῶν λιγυρθόγγων τοῦ Ἰππόλωνος Μουσῶν ὑπῆρξεν ἔργον ἢ εις τοσοῦτον τοῦ ἐδάφους τῆς Παιτρίδος ἡμῶν γονιμότης εις ιδέας ὑψηλάς και εὐγενῆ φρονήματα, ὥστε εὐθύς ἄμ' ὡς ἐρρίφθη ἐν αὐτῷ ὁ θεόδοτος τοῦ Εὐαγγελίου σπόρος, ἀκάθεκτον ν' ἀναδῶσῃ τὴν βλάστησιν εις τὸ ζωηφόρον δένδρον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὑπὸ τοὺς ἀμυράντους κλώνας τοῦ ὁποίου ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διακλαδοθέντας, ἀπαξάπνικτα τὰ γένη τῶν βροτῶν ἐκλήθησαν ἵνα ἐστιχθῶσι και συγχομίσωσι τοὺς γλυκύτατους τῆς Ἀθνασίας καρπούς.

Ἴδού διατί ὑπὲρ Παιτρίδος ἐγένετο τῶν Παιτέρων μας ὁ ἐκπαγλὸς ἀγὼν τοῦ 1821.

Ὡς και ἄλλοτε εἶπον, (*) ἡ Ἱστορία εἶνε τὸ παγκόσμιον τῶν αἰῶνων στάδιον, ἐν ᾧ ἀμιλλῶνται τῶν διαφόρων λαῶν τὰ εὐγενέστερα στοιχεῖα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ὑψηλοῦ τῆς ἀνθρωπότητος σκοποῦ ἤτοι πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ πλάσματος πρὸς τὸν Πλάστον. Μέχρι τῆς σήμερον δὲ τὸν στέφανον τῆς δόξης ἐν τῇ ἀπεράντῳ ταύτῃ κονίστρῳ ἔλαβε πρὸ πικνὸς ἡ Φιλοπατρία, διότι μόνη αὐτή, τηροῦσα τὴν ἰσορροπίαν τῶν ἔθνων, ἀνέπτυξε τὸν Πολιτισμὸν και ἔγει εὐθύ πρὸς τὸ τέλος.

Ὁ Φερζιός, ὁ ἐνθους αὐτος ἱεροφάντης τῆς μεγάλης ταύτης Ἰδέας και βελθυγνώμων τοῦ προγονικοῦ κλέους μουσικωγῶς, ἔσχε μετὰ μακροαίωνων ζοφερῶν τὴν ἰσγὴν νὰ ἐκλήψῃ τῶν τελευτῶν ἀπηνοῦς σκλαβιάς τὴν ἰδύμολπον λύραν ἐκείνην, ἣτις εἶχε διαχυσεῖ ἀνὰ τὴν ὑψηλίον ἀπκσαν τὸν πολιτισμὸν, και νὰ τονίσῃ αὐτὴς ἐναρμονίως τὰς μελωδικὰς χορδὰς τῆς, και νὰ σκορπίσῃ εις τὰ ἑλληνικὰ βουνὰ τὰ μαγικὰ και τυραννοφθόρα τῆς κλυτουριῶς τραγοῦδια, και νὰ διαπλάσῃ ἥρωας, και νὰ δημιουργήτῃ ἡμιθέους.

Ἄλλ' ὅτι ἔακμεν ὁ Ῥῆγας ἦτο τὸ πρῶτον βῆμα— και εἶνε ὄντως ἡ ἀρχὴ τὸ ἡμισυ τοῦ πικνὸς. — Πλὴν ὁ ὑποληθθεῖς ἡμῶν κληρὸς εἶνε βχυρύτατος και ὑποχρεώσεις μεγάλας ἐπιβάλλει.

Ἡ ἀπολευθερωθεῖσα γωνία αὐτῆ τοῦ ἡμετέρου Ἐθνους προωρισται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἡ Ἐστία, ἐν ἣ συνδουλιζόμενον τὸ θεῖον ἐκεῖνο τοῦ Προμηθεῶς πῦρ δέον ν' ἀναδῶσῃ τὴν σελασφόρον λάμψιν τοῦ πλήρη και ἀμειγῆ ἀκτίαστον και θερμουγόν, ὥστε τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος νὰ καταλάβῃ ἐπὶ τέλους, ἐν τῇ τῶν Λαῶν σταδιοδρομίᾳ, ἣν θέσιν ἡ χρυστέλιδος Ἱστορία Του ὑποδεικνύει.

Τίς λοιπὸν εἶνε ὁ ἀκοίμητος φύλαξ και διερχμενὸς τῆς ἱεραῆς ταύτης παρκαταθήκης;

Τὸν λόγον εις ἀπάντησιν πρὸς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἔχομεν οἱ Φοιτηταί.

Ἄρᾳ γε ἡ συνείδητις ἡμῶν, εὐγενεῖς συστρατιῶταί, εἶνε ἱκανοποιημένη, ὥστε μετὰ παρρησίας νὰ προβάλῃ και ὑπερήφανος νὰ βροντοφωνήσῃ: «εἰμὶ ἐδῶ ἡ Παιτρὶς δύναται νὰ ἔγῃ πεποιθήσιν εις τοὺς πνευματικούς αὐτῆς ἐργάτας;»

Ὅθεν τὰς δικτριβάς ἡμῶν δέον ἐπὶ μάλλον νὰ ποιούμεθα περὶ ζητήματα δικθρίπτοντα τὸν Ἐθνικὸν ἐγαῖσμόν, κρατύνοντα τὸν χαρακτήρα και εὐθύ πρὸς τὸν σκοπὸν ὀτρύνοντα.

Ἡμεῖς ἐλπίζομεν ὅτι παρέχομεν ἀπλῶς ἀφορμὴν σήμερον εις ροπήν τοῦ φοιτητικοῦ πνεύματος ἐπὶ θέματα ἄξια τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ του, ἐάν, ἐπὶ τὴν Νεοελληνικὴν φιλολογίαν ἐπιχειρήσωντες νὰ φέρωμεν τὸν λόγον, ἐπικκλούμεθα ἀμέριστον τὸ ἐνδικερόν τῶν συναδέλφων μας πρὸς εὐδοσίαν και προκοπήν αὐτῆς, ἐξ ἣς πολλὰ και μεγάλη ἐξαρτῶνται.

Τῆς Φιλολογίας ἡ ψυχὴ, ὀμιληται φίλτατοι, εἶνε ἡ Ποίησις, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ χρυσότευκτον κρεῖκον, δι' οὗ συνέχεται ἡ ἔθνηκὴ ἰδέα ἐκάστου λαοῦ ἀδιάσπαστος ἐθνικὴ, συμπαγῆς. Ἐφ' ᾧ ὅπου και ὅτε αὐτὴ ἀκμάζῃ οἱ Λαοὶ κρατούνται και ἀνδρίζονται ὥστε νὰ χαράττωσιν εις τὰς Δέλτους τῆς Ἱστορίας ἀνεξίτηλα τὰ μνημεῖα τῆς προόδου και τοῦ πολιτισμοῦ.

Μέλημα λοιπὸν ἀπὸ τὰ στοιχειώδη τῶν Φοιτητῶν ἐκάστου Ἐθνους δέον νὰ εἶνε ἡ συμβολὴ αὐτῶν πρὸς

Πατριρχείας, ὅτε ἐπὶ τοῦ Θρόνου τοῦ Οἰκουμενικοῦ, αἰφνης, ἠκτινοβόλησεν αἰγλή ἀρχαϊκῆ, εἰς ἔργα θεοπνευστα, ἐλύττην τὸν θυματμόν ὄλου τότε τοῦ κόσμου.

Ἐχομεν δι' ἐλπίδος ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν Ἐκκλησία καὶ Γένος ἐν, ὁμοιοῖα καὶ ἀγάπη καὶ ἀρμονία θὰ βαδίσωσιν, ἀπροσκόπτως ὑπὸ τὸν πρέποντα πνευματικὸν ἠγήτορα, ὃν ἡ Θεία Πρόνοια ἀπέστειλε καὶ αὖθις ἡμῖν, ὅτι δὲ θὰ εἰσχυθῶσι τοῦ λοιποῦ, εἰς τὰς τρίβους τῆς Ἀληθείας, ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ καλοῦ ἡκοντος, ὅτε καὶ θὰ ἐπιδαψιλευθῇ ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος τοῦ παναγάθου καὶ πανοικτίρμονος Θεοῦ ἐν τῷ νέῳ ἡμῶν Πατριάρχη, κατευθύνοντος τὰς βουλὰς καὶ τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τέλη ἀγαθὰ καὶ σωτήρια.

Α. Διαλλαπότηας

Η ΕΝΩΣΙΣ

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τὴν ὁποίαν μετὰ παλμῶν χραῶς ἀνέμενε πᾶσα Ἑλληνικὴ καρδία ἀνέτειλε, καὶ ἀπὸ τῆς 19 Μαΐου ἡ Μεγαλόνησος τῆς Μεσογείου ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους. Δὲν ἠξέυρωμεν κατὰ πόσον θ' ἀντηχήσῃ εὐχαρίστως εἰς τὰ ὅσα τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας ἢ ἐπίσημος ἐξωτερικεῖσιν τοῦ μεγάλου φλογώδους πόθου, ὅστις ἀπὸ αἰῶνων ἐθέρμαινε τὰ στήθη τῶν ἀδελφῶν μας Κρητῶν.

Ἡ ἔνωσις θὰ προσκόψῃ βεβαίως εἰς τὴν ἀντίδρασιν, καὶ ὑπάρχουν πάντοτε εἰς τὸν κόσμον οἱ σφαγεῖς τῶν ὠρῶν ὀνείρων, οἱ στραγγαλιστὰι, οἱ πρόθυμοι πάντοτε νὰ καταπνίξουν τὰ μεγάλα ἰδανικά, ὅπου καὶ ἂν ἐκδηλῶνται ταῦτα, εἴτε εἰς τοὺς λαοὺς εἴτε εἰς τὰ άτομα. Εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἡ Ἑλλὰς ἔχει ὡς Κράτος τοὺς ἐχθρούς της καὶ εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἐχθρῶν τούτων δὲν δύναται νὰ ἔχῃ βεβαίως κρυμμένη ἀπήχησιν ἢ μεγάλη δικάτορος κραυγὴ, ἥτις ἠκούσθη κάτω ἀπὸ τὰς χιόνας τῶν Λευκῶν Ὀρέων ἐξαγγέλλουσα τὴν ἔνωσιν. Ἄλλ' ἔτω.

Ἄρκει ὅτι μεταξὺ τῆς μητρὸς καὶ τῆς μεγάλης θυγατρὸς της ἐσφουρηλατήθησιν καὶ ἐπετροποιήθησιν ἀρρήκτως πλέον οἱ δεσμοὶ οἱ προαιώνιοι, διὰ τὴν ἀποκοπὴν τῶν ὁποίων εἰς μάτην κατεβλήθησιν προσπάθειαι; ἄρκει ὅτι τὸ ὄνειρον τὸ παλαιόν, τὸ ἐπωκσθὲν ὡς μέθη εἰς θαλλεπρὸν θερμοκῆπιον ἐπὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους ἔλαβε σάρκα καὶ ὄττη, ἐξεδηλώθη καὶ ἐμπράκτως, ἐβροντοφωνήθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν μυριάδων λαοῦ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν παλμῶν χιλιῶδων καρδιῶν. Ἄρκει ὅτι ἐρημώθησιν στόμακα συκοφαντικὰ καὶ ὅτι εἰς ὀλόκληρος λαὸς διὰ μυρίων ἐπευφημούντων στομάτων διέψευσε κακουβούλους διχόδοτοις. Ἡ Κρήτη, πλέον ἀδιάφορον ἂν οἱ τύποι ἐξκκολληθῶσιν ἀκόμη ὑφιστάμενοι, εἶνε ἐπισήμως ἑλληνική, — Ὡς ἀνεπιστήμως ἀπὸ αἰῶνων ὑπῆρξε τοιαύτη, — κατὰ τὴν καρδίαν τοὺς κοινούς πόθους καὶ τὰ κοινὰ μέγλα πατριωτικὰ ὄνειρα.

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

— Θὰ κόψω τὰ μαλλιά τῆς κόρης μου γιὰ νὰ μεγκλώσουν γρήγορα! — Πόσκι μητέρες δὲν τὸ εἶπαν καὶ δὲν τὸ ἔκμαζαν, καὶ ὅμως πόσον σφαλερὰ εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδέα.

Ὁ Ἄγγλος ἱατρός Ηὸλ ἔκαμεν ἀκριβεῖς παρατηρήσεις καὶ καταμετρήσεις τῆς αὐξήσεως τῆς κόρης καὶ εὔρεν, ὅτι ἂν ξυρισθῇ ἐν μέρῳ τῆς κεφαλῆς, αἱ τρίχες τοῦ ξυρισμένου τμήματος θ' αὐξήσουν κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα βραδύτερον πᾶρὰ αἱ τρίχες τοῦ ἀξυριστοῦ. Μετὰ τὸν πρῶτον μῆνα ἡ αὐξήσις τῶν τριχῶν γίνεται περίπου ὁμοία. Ἐξηκριβώτεν ἐπίσης, ὅτι αἱ ξυρισμέναί τρίχες αὐξάνουν ἀνίσως καὶ ὅτι αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς καὶ ὄλου τοῦ σώματος εἶνε διατεταγμέναι κατὰ ὁμάδας ἐκ δύο, τριῶν ἢ τεσσάρων, τὰ δὲ μέλη ἐκάστης ὁμάδος στενωῶς συγγενεῦνουν ὑπὸ ἀνατομικὴν ἐποψίν. Ὅταν τὸ ἐν προπορευθῇ εἰς τὴν αὐξήσιν σταματᾷ ἐπὶ τινὰ χρόνον μέχρις ὅτου τὸ φθάσῃν τὰ ἄλλα καὶ τὸ περάσῃν. Ἐκάστη θριξ ἔχει ἴδιον βίον, ἴδιαν ἱστορίαν καὶ ἡ αὐξήσις της δὲν εἶνε πάντοτε ἡ αὐτή. Εἶνε ταχύτερα κατὰ τὴν μέσσην ἡλικίαν της. Ὅταν ἡ θριξ γηράσῃ, πίπτει καὶ νέκ ἀναφύεται εἰς τὴν θέσιν της, ὅποτε αὐξάνει τρία περίπου ἑκατοστόμια τὸν μῆνα. Δι' αὐτὸ πολλοὶ ἄνθρωποι, τῶν ὁποίων πίπτουν αἱ τρίχες καθημερινῶς, ἀλλὰ πίπτουν εἰς μικρὸν ἀριθμόν, δὲν γίνονται φαλακροί. Νέκι ἀναφύονται καὶ τὰς ἀναπληροῦν.

Λοιπὸν δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ κόπτουν αἱ δεσποινίδες τὰ μαλλιά των διὰ νὰ μεγαλώσουν. Ἄν αἱ τρίχες ἔχουν εὐρωστίαν, θὰ μεγαλώσουν μόναί των. θὰ γηράσῃν καὶ πάλιν μόναί των θὰ πέσουν. Τὸ ἀνάστημα ἐκάστης θριχὸς φθάνει κατὰ μέσον ὄρον 2 ἕως 3 1/2 πόδων, ἢ δὲ ζωὴ της εἶς ἔτη περίπου. Συνεπῶς κρυμὴ δὲν ἔχει οὔτε τρίχα ἀπὸ τὰ μαλλιά ποῦ εἶχε πρὸ ἐπτὰ ἢ ὀκτῶ ἐτῶν.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΓΥΝΗ

Διὰ τὸν ζωγράφον, πρῶτον διὰ τὸν ποιητὴν, ἄγγελος διὰ τὸν ἐπαρχιώτην, οἰκοκυρά διὰ τὸν λιμοκοντόρον, προῖξ διὰ τὸν ἀκόλαστον, ἄθυρμα διὰ τὸν χυρικόν, φορητὴν ζῶν διὰ τὸν ἐφηβόν, ἄνθος διὰ τὸν πάσχοντα, νοσοκόμος διὰ τὸν ἀρχαῖον ρωμαιοῦν, πολίτης διὰ τὸν φιλόσοφον, σύντροφος διὰ τὸν ἱατρὸν, δέσμη νεύρων ἀνιτόροπος διὰ τὸν ρουσιόφιλον, θῆλυ διὰ τὸν δημοσιογράφον, κοινωνικὸν ζήτημα διὰ τὸν ἀβρόφρονα, εὐκαίριε φιλοσοφῆσεων.

Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ ΙΦΙΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ἡ πρὸς διδασκαλίαν Ἀρχαίων δραμάτων Ἐταιρεία προπαρασκευάζει διὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον τὴν Ἰφιγένειαν τὴν ἐν ταύροις τοῦ Εὐριπίδου τελοῦνται τὰς ἀσκήσεις αὐτῶν ἐν τῷ μετάρῳ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας ὑπὸ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτείαν τοῦ προέδρου αὐτῆς κ. Γ. Μιστριώτου. Θὰ πρωταγωνιστήσῃσιν ἐν αὐτῇ ὡς πάλιν ἡ δις Δῆμητρα Ἀποστόλου ὡς Ἰφιγένεια, ἡ μοναδικὴ ἐν τῇ τραγωδίᾳ ἐρασιτέχνης, καὶ ὁ κύριος Νικόλαος Κυπαρίσσης ὡς Ὀρέστης, ὅστις ἠρμήνευσε ἤδη καὶ τὸ δράμα εἰς τοὺς λοιποὺς ἐρασιτέχνας, τὸν Πυλάδην ὑποδυθήσεται ὁ κ. Μουστάκας, τὸν Βουκόλον ὁ κ. Ἀρ. Ζήνων, τὸν Θόανατα ὁ κ. Εὐάγ. Μηλιῶδης καὶ τὸν ἄγγελον ὁ κ. Παντελίδης. Τὰ χορικά ἐμελοποιήθησαν ὑπὸ τοῦ κ. Παχτίκου φιλολόγου καὶ μουσικοδιδασκάλου ἐν Κων. πόλει, βραβευθέντος ἐν τῷ διαγωνισμῷ τῆς Ἐταιρείας, καὶ θὰ ψαλῶσιν ὑπὸ χοροῦ ἐκ 15 γυναικῶν. Περὶ τῆς μουτικῆς ἐκφαίνονται εὐμενῶς πολλὰ πρόσωπα δυνάμενα νὰ κρῖωσι, μόνον δὲ ὁ κ. Σακελλαρίδης, ὁ γνωστὸς ψάλτης τῶν ἐκκλησιῶν, ὃν ἡ Ἐταιρεία ἐκτελοῦσα ἕνα κοινὸν πόθον ἐξεδίωξε καὶ κατὰ τὸν δευτέρου διαγωνισμόν, ὑβρίσεν ἀσεβέστατα αὐτὴν ἀποδοκιμαθεὶς ἀπαξ ἔτι ὑπὸ τῆς κοινωνίας.